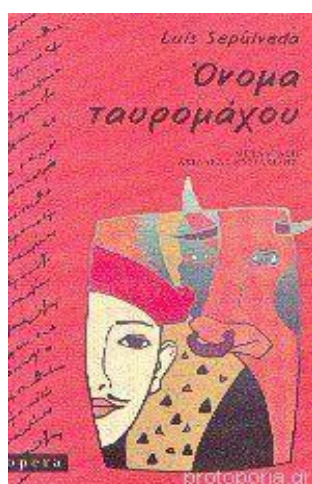
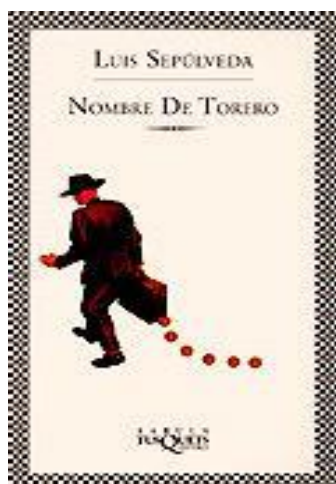

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

160^η (τηλε-)Συνάντηση της Λέσχης Αστυνομικής Λογοτεχνίας
(20.01.2022)

Luis Sepúlveda (1949-2020)

Όνομα ταυρομάχου
(Εκδόσεις Opera - 2003)

Nombre de torero (1989)
(Μετάφραση - Αχιλλέας Κυριακίδης)

Αποτελεί γεγονός αναμφισβήτητο, το ότι ο τίτλος αυτός έχει ευτυχήσει, σε όρους συγγραφέα, όπως και μεταφραστή. Αλλά, και οι δύο τους ευτύχησαν και χιαστί, ο Σεπούλβεδα, λόγω Κυριακίδη, και το αντίστροφο. Για τον Κυριακίδη, “επίσημο” μεταφραστή του Μπόρχες, είναι γνωστό ότι συνιστά τον Μίδα της Λογοτεχνίας, ό,τι πιάνει γίνεται χρυσός, αφού, χρόνια τώρα, αναδεικνύει τη χρυσή διάσταση των κειμένων που αναλαμβάνει να μεταφράσει.

Ο Σεπούλβεδα (04.10.1946-16.04.2020) είναι, απλά, ένας μύθος. Γεννήθηκε στο Οβάγιε της επαρχίας Λιμαρί, στη βόρεια Χιλή. Αφού τελείωσε το Γυμνάσιο στο Σαντιάγο σπούδασε θεατρική σκηνοθεσία στο Εθνικό Πανεπιστήμιο της Χιλής. Διετέλεσε ηγέτης του φοιτητικού κινήματος τα χρόνια των σπουδών του, όντας μέλος του Κομμουνιστικού κόμματος της Χιλής. Επί κυβέρνησης Σαλβαδόρ Αγιέντε υπήρξε στέλεχος στο τμήμα των πολιτιστικών θεμάτων, όπου ήταν υπεύθυνος για μια σειρά από φθηνές εκδόσεις, για το ευρύ κοινό. Επίσης ενήργησε ως μεσολαβητής της κυβέρνησης και των επιχειρήσεων της Χιλής.

Μετά το πραξικόπημα του 1973, που έφερε στην εξουσία τον Αυγουστό Πινοσέτ και τη δικτατορία του, φυλακίστηκε για 2,5 χρόνια και στη συνέχεια, αφού αποφυλακίστηκε υπό όρους μετά από τις πολλές προσπάθειες του γερμανικού παραρτήματος της Διεθνούς Αμνηστίας, κρατήθηκε σε κατ' οίκον περιορισμό. Κατάφερε να δραπετεύσει και έζησε παράνομα για έναν χρόνο περίπου. Με τη βοήθεια ενός φίλου, ο οποίος ήταν επικεφαλής της *Aliance Française* στο Βαλπαράϊσο, έστησε μια θεατρική ομάδα που έγινε η πρώτη πολιτιστική εστία αντίστασης. Ο ίδιος συνελήφθη εκ νέου και καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη για προδοσία και ανατροπή του πολιτεύματος. Η ποινή αργότερα μειώθηκε σε 28 χρόνια.

Λουίς Σεπούλβεδα (10/2013)

Το γερμανικό τμήμα της Διεθνούς Αμνηστίας παρενέβη πάλι το 1977 και η ποινή του μετατράπηκε σε οκτώ χρόνια εξορίας. Φεύγοντας από τη Χιλή για τη Σουηδία, τον τόπο που είχε αποφασιστεί να εξοριστεί και όπου θα δίδασκε ισπανική λογοτεχνία, στην πρώτη του στάση στο Μπουένος Άιρες, δραπέτευσε στην Ουρουγουάη. Επειδή όμως οι πολιτικές συνθήκες στην Αργεντινή και την Ουρουγουάη ήταν παρόμοιες με αυτές στην πατρίδα του, ο Σεπούλβεδα κατέφυγε στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας, και στη συνέχεια στην Παραγουάη. Από όπου αναγκάστηκε να φύγει, λόγω των πολιτικών συνθηκών της χώρας, για να εγκατασταθεί τελικά στο Κίτο του Εκουαδόρ, φιλοξενούμενος του φίλου του Χόρχε Ενρίκε Αδούμ (*Jorge Enrique Adoum*), όπου σκηνοθέτησε για την *Alliance Française* και ίδρυσε μια θεατρική εταιρεία. Επίσης έλαβε μέρος σε μια εκστρατεία της UNESCO, για την αξιολόγηση του αντίκτυπου του αποικισμού στους Ινδιάνους Σουάρ (*Shuar*).

Κατά τη διάρκεια της εκστρατείας μοιράστηκε τη ζωή των Σουάρ για επτά μήνες και κατανόησε τη Λατινική Αμερική ως μια πολυπολιτισμική και πολυγλωσσική ήπειρο, όπου ο Μαρξισμός δεν μπορεί ισχύσει για ένα αγροτικό πληθυσμό που εξαρτάται από το φυσικό του περιβάλλον. Εργάστηκε σε στενή επαφή με τις ινδιάνικες οργανώσεις και συνέταξε το

πρώτο σχέδιο διδασκαλίας για την ομοσπονδία των αγροτών Ιμπαμπούρα (*Imbabura*) των Άνδεων.

Το 1979 εντάχθηκε στη Διεθνή Ταξιαρχία που αγωνιζόταν στη Νικαράγουα, όπου, μετά τη νίκη της επανάστασης, άρχισε να εργάζεται ως δημοσιογράφος. Έναν χρόνο αργότερα, έφυγε για το Αμβούργο. Λόγω του θαυμασμού του για τη γερμανική λογοτεχνία, ιδιαίτερα τους ρομαντικούς Νοβάλις και Φρήντριχ Χαίλντερλιν (*Friedrich Hölderlin*), είχε μάθει τη γλώσσα στη φυλακή. Στη Γερμανία εργάστηκε ως δημοσιογράφος, ταξιδεύοντας πολύ στη Λατινική Αμερική και την Αφρική. Το 1982, ήρθε σε επαφή με την Greenpeace και εργάστηκε μέχρι το 1987, ως μέλος πληρώματος σε ένα από τα πλοία της. Αργότερα, λειτούργησε ως συντονιστής μεταξύ των διαφόρων κλάδων της οργάνωσης.

Ο Σεπούλβεδα εισήχθη τον Φεβρουάριο του 2020 στο νοσοκομείο του Οβίδο (Ισπανία). Έπασχε από τον Covid-19. Έχασε τη μάχη, στις 16 Απριλίου, του 2020 / Πηγή, **Wikipedia**.

Θα ήθελα, πριν την παρουσίαση του βιβλίου, να επιχειρήσω μία ιχνοσκόπηση του τρόπου που ο Σεπούλβεδα αναπτύσσει την ιστορία του.

Η πρώτη εντύπωση, κλείνοντας το βιβλίο, είναι ότι, αν ο Επιμελητής του διαπίστωνε πως ο συγγραφέας είχε χρησιμοποιήσει, από λάθος, σε κάποιο ή κάποια σημεία, το δικό του όνομα, αντί αυτού του ήρωά του, δενί θα έπρεπε να το διορθώσει. Αφού, Σεπούλβεδα = Μπελμόντε και Μπελμόντε = Σεπούλβεδα· θα έφτανε κανείς στο σημείο να θεωρήσει ότι ο Σεπούλβεδα επέλεξε έναν ιδιότυπο τρόπο να αυτοβιογραφηθεί.

Ο πλάνητας Μπελμόντε, ο παλιός της Διεθνούς Ταξιαρχίας στο αντάρτικο της Νικαράγουα, το θύμα βασανιστηρίων, ο εξόριστος στη Γερμανία, σε τι διαφέρει από τον πολιτικό περίπλου του Σεπούλβεδα; - και, μετά, σε μία από τις χίλιες ζωές του μεγάλου Χιλιανού, να μην υπήρξε μία “Βερόνικα”;

Ο Σεπούλβεδα επιλέγει την παράλληλη εξιστόρηση. Όχι αυτήν των παράλληλων ιστοριών· η ιστορία είναι μία. Εξιστορεί, επιλέγοντας -με τον ρυθμό εναλλασσόμενων ενοτήτων- τη διαφορετική οπτική γωνία των αντίπαλων μερών. Στοιχείο που απαιτεί έναν βαθμό συνέργειας της προσοχής του αναγνώστη, ειδικά στα πρώτα κεφάλαια, μέχρι τον εθισμό του στην εναλλαγή.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό που καλεί στην αποδοχή, αλλά και στην εγρήγορση του αναγνώστη, είναι οι αλληπάλληλες “μεταπτώσεις”, των

στοιχείων της αφήγησης, από το λυρικό, στο ρεαλιστικό. Οι αναφορές στη “Βερόνικα”, πρόσωπο-αντικείμενο λατρείας για τον Μπελμόντε, όπως και οι περίπου “ποιητικές” περιγραφές του τοπίου της άκρης της Γης (πατρογονικού τόπου του Σεπούλβεδα) βρίσκονται στους αντίποδες του ρεαλισμού των δρώμενων στους σκοτεινούς μαιάνδρους των μυστικών υπηρεσιών, της αστυνομίας και των ανθρώπων τους, στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, πριν, όσο και μετά την πτώση του Τείχους· για να προβληθεί το δίλημμα, στο κατά πόσο η πτώση του Τείχους συνέβαλε στη διάκριση σε Ossi και Wessi...

Υπάρχουν εξαιρετικά παραδείγματα συγγραφέων, που αναδεικνύουν το στοιχείο της Έρευνας ως συστατικού του συγγραφικού ύφους. Στο “Όνομα ταυρομάχου”, ο Σεπούλβεδα πείθει για κάτι πέρα από την Έρευνα, πείθει ότι γράφει για κάτι που γνωρίζει, ο ίδιος, πολύ καλά, για κάτι που ο ίδιος έχει ζήσει· θλιβερό το προνόμιο, αλλά προνόμιο.

Ένα σημείο, ακόμη: Με εντυπωσίασε η αυτοσυγκράτηση του Σεπούλβεδα, στο στοιχείο “χιούμορ”. Πρόκειται για στοιχείο άκρως επικίνδυνο, σε όρους έντασης, συχνότητας και ύφους, ιδιαίτερα σε ένα ζοφερό “περιβάλλον”, όπως αυτό του “Όνομα ταυρομάχου”. Ο συγγραφέας αποδεικνύεται ιδιαίτερα εγκρατής στο σημείο, και αυτό στην πικρή εκδοχή του [βλ. **σελ. 22**, “...και ανέκαθεν θεωρούσα τον εαυτό μου κάθε άλλο παρά τυπικό Γερμανό, αφού ξέρω να χάνω”, και **σελ. 56** “...Σε τι διάολο μπορεί να ‘ναι χρήσιμος ένας πρώην αξιωματικός των μυστικών υπηρεσιών ενός στρατού που ηττήθηκε χωρίς να ‘χει δώσει ούτε μία μάχη;”]. Ενώ, μόνη παραχώρηση που επιτρέπει το μειδίαμα είναι η σκηνή της σκυλίτσας, απέναντι στον “Κανάγια”, στη **σελ. 104**.

Φέρνουμε, τώρα, τον μεγεθυντικό μας φακό, επάνω από το βιβλίο:

Πρώτο Μέρος:

1. Γη του Πυρός: Γύπες στον ουρανό (σελ. 11-14)

Πρώτη επαφή με το αφιλόξενο, έως εχθρικό, τοπίο της πάμπας. Και πρώτη αναφορά του παραπήγματος, “Πόστο 5, Γη του Πυρός”. Πρώτη και η αναφορά στον Χανς Χίλερμαν και τον Ούλριχ Χελμ, παραλήπτη και αποστολέα, αντίστοιχα, της σιβυλλικής, επί του παρόντος, επιστολής, “Λυπάμαι, Χανς. Οι παλιοί σου φίλοι έρχονται να σε βρουν. Θα τα ξαναπούμε στην κόλαση. Ο φίλος σου, Ούλριχ”...

2. Βερολίνο: Aufwiedersehen (*Adiós, pampa mía*) (σελ. 15-24)

Γράφει ο Ούλριχ· μία επιστολή με παραλήπτη τον Χανς (που τώρα ακούει στο όνομα Φραντς Σταλ) και ταχυδρόμο, τον ...όποιο συμβεί να βάλει χέρι στο γράμμα! Ο Ούλριχ και ο φίλος του Χανς, και οι δύο παροπλισμένοι αστυνομικοί -ως φύλακες των (πολιτικών) φυλακών του Σπαντάου, το σωτήριο έτος 1941- τολμούν να διαρρήξουν μία κρύπτη των SS και να ανακαλύψουν έναν θησαυρό 63 νομισμάτων της Liga Hanseatica¹. Κοινό τους όνειρο: Η απόδραση στη Γη του Πυρός, του “τελευταίου προπύργιου ελπίδας στον πλανήτη”. Θα τα καταφέρει μόνο ο Χανς. Και ο Ούλριχ, τέρας αντοχής, θα αντισταθεί, για μισό αιώνα, στους βασανιστές του -διαδοχικά και εν σειρά, SS, Στάζι και πρώην πράκτορες της Στάζι, μετά το '89, υπό τον “Ταγματάρχη”- προκειμένου να μαρτυρήσει τον συνένοχό του και τη διαδρομή του θησαυρού. Και τελικά θα “προδώσει” τον τόπο όπου ο Χανς είχε καταφύγει, “προδώσει”, αφού στις επιστολές που ο Χανς συνέχιζε να του στέλνει, η Χιλή εμφανιζόταν ως τόπος αποστολής των επιστολών, και ο συνδυασμός “Χιλή” και “Πόστο 5, Γη του Πυρός”, όριζε το στίγμα. Και, εδώ, η πρώτη επαφή με τον δηλητηριώδη μαϊανδρο, à la Σεπούλβεδα. Ο ηττημένος Ούλριχ: “Είμαι χαμένος. Ήμουν πάντα χαμένος. Αυτό ούτε με πληγώνει, ούτε μ' απασχολεί. Το να χάνεις είναι ζήτημα μεθόδου” (σελ. 24).

3. Αμβούργο: Χρόνια πολλά! (σελ. 25-49)

Εμφανίζεται ο αφηγητής, Χουάν Μπελμόντε. Χιλιανός. Ετών σαράντα τεσσάρων, ξυλιασμένος από το κρύο, στο “διαμέρισμά” του, καθημερινά αντιμέτωπος με τον ρατσισμό των νεοναζί. Α! και διαβάζει Τάιμπο, μεταξύ άλλων. Και αν αδυνατείτε να διαβάσετε το βιβλίο, μελετήστε τις σελίδες 28-30 και έχετε το πολιτικό στίγμα του Σεπούλβεδα και την οπτική ενός Χιλιανού τέως αντάρτη, για τη Γερμανία τής σήμερον...

Τα ενδιαφέροντα σημεία εδώ είναι η γνωριμία του με έναν νάνο υδραυλικό, που θα ξεκινήσει ως επιδιορθωτής καλοριφέρ, για να καταλήξει φίλος και σύμμαχος του Χουάν Μπελμόντε, του Χιλιανού τέως αντάρτη, συνώνυμου με τον περιώνυμο ταυρομάχο, για να κλείσει με έναν εντυπωσιακό καυγά, σε ένα καταγώγιο της πόλης, όπου θα “διπλώσει στα δύο” κάποιον μια παρέας σκίνχεντς, που θα θελήσει να προβάλει τα ναζιστικά της πρότυπα στους θαμώνες. Ο Χουάν θα γλυτώσει τα περαιτέρω, χάρις στην επέμβαση ενός αναπήρου που παρακολουθούσε τη σκηνή, από το σεπαρέ του. Και εδώ, αρχίζει, πρακτικά, η ιστορία.

¹ Η Γερμανική Ομοσπονδία Εμπόρων που ήκμασε στις πόλεις της Βαλτικής, από τον 11^ο έως τον 13^ο αιώνα (Σημ. του Μεταφραστή)

Ο ανάπηρος, ονόματι Κράμερ/“Χανσεατική Lloyd’s - Υπερπόντιες Έρευνες”, θα προτείνει στον Μπελμόντε μία “δουλειά” (τόσο συγκεκριμένα) και θα ξεπεράσει την άρνηση του Μπελμόντε, εντυπωσιάζοντάς τον με τις γνώσεις του για την ιδιωτική ζωή του Χιλιανού -για τη “Βερόνικα”- πιο συγκεκριμένα, μία γυναίκα που δεν εμφανίζεται ποτέ στην εικόνα, αναφορά που, για τον Χουάν, ήταν, *“το δάχτυλο, ολόκληρο το χέρι, στην πληγή”*.

4. Βερολίνο: Το ξύπνημα ενός πολεμιστή (σελ. 50-58)

Μία ενότητα για να συστηθεί ο Φρανκ Γκαλίνσκι. Παλιός αξιωματικός του γερμανικού λαϊκού στρατού, ειδικότερα των παλιών μυστικών υπηρεσιών της παλιάς Λαϊκής Δημοκρατίας της Ανατολικής Γερμανίας, παλιός κι ο ίδιος, σε όλα και για όλους· και, σήμερα, *“κλαταρισμένος, σε διαθεσιμότητα, χωρίς δουλειά, χωρισμένος”*, αλλά και πένης και, σύντομα, ανέστιος, αφού υπό έξωση από το *“κωλοδιαμέρισμά”* του, όπου τον είχαν εγκαταλείψει, σύζυγος, γιος και σκύλος. Πανεύκολη λεία για τον “Ταγματάρχη”, παλιό *“διευθυντή παρακρατικής ακαδημίας, όπου διδάσκονταν τεχνικές του σαμποτάζ, καθώς και μαθήματα κατασκοπίας και λογιστικών σε δεκάδες αφρικανούς και λατινοαμερικανούς επαναστάτες”*. Παλιός διευθυντής που, όμως, τυλιγμένος σε *“ένα καλοραμμένο μαύρο παλτό, κρατώντας ένα ζευγάρι λεπτά γάντια σεβρό”*. Και ο “Ταγματάρχης” θα προτείνει στον Γκαλίνσκι μία αποστολή -αγνώστων λοιπών στοιχείων- που ο ετοιμόρροπος Φρανκ θα δεχτεί άνευ όρων.

5. Αμβούργο: Ένας περίπατος στις όχθες του Έλβα (σελ. 59-78)

Πίσω, στην ενότητα 3. Ο Μπελμόντε στα γραφεία της Χανσεατικής Lloyd’s. Απέναντι στον Κράμερ. Που θα του ζητήσει να του κάνει παρέα, σπρώχνοντας το αναπηρικό του καρότσι στο γειτονικό πάρκο. Η εταιρεία αναζητεί περιουσίες που έχουν χαθεί στη Νότια Αμερική, λάφυρα παλιών ναζι που είχαν καταφύγει εκεί, αλλά και στόχος “ερευνητών” προέλευσης Ανατολικής Γερμανίας, που, με την κατάρρευση του τείχους, ήταν έτοιμοι να ξεχυθούν σε αναζήτηση του θησαυρού. «Και τι ζητάτε, από εμένα, κύριε Κράμερ;», «Την ευφυΐα και την πείρα σου».

Την πείρα, σε τι; Την πείρα του Μπελμόντε στις έρευνες. Τις έρευνες, σε τι; *«Να ερευνήσεις έχοντας ελάχιστα στοιχεία στα χέρια σου, να ξύσεις, να ξεθάψεις..., ...τις περιουσίες που κατορθώσαμε να εντοπίσουμε στη Νότια Αμερική»*. Ο Μπελμόντε θα αρνηθεί επίμονα. Και ο Κράμερ θα επιμένει, φορτικά, αδιαπραγμάτευτα. Και θα έχει λόγο· προσωπικό λόγο. Ο

Μπελμόντε δεν θα δούλευε για τη Lloyd's. Θα δούλευε για τον ίδιο, απαραίτητη συνθήκη, στην οποία ο Κράμερ θα επανέρχεται συστηματικά. Και ο Μπελμόντε θα συνεχίσει να αρνείται την “αποστολή”. Όμως, όχι για πολύ. Ο Κράμερ θα έχει επιχειρήματα, όπως, την προ λεπτών -μετά από “ανώνυμο” τηλεφώνημα- εισβολή της αστυνομίας στο διαμέρισμα του Χουάν, ξεπερνώντας την αντίσταση του νεόκοπου κοντοστούπη φίλου του, και την ανεύρεση κοκαΐνης-απόδειξης “εμπορίας ναρκωτικών”, ή την κατάσχεση των γλίσχρων οικονομιών του Μπελμόντε, των μέχρι προ λεπτών, φυλαγμένων σε θυρίδα, ή, και το σημαντικότερο, τον εκβιασμό ότι σε περίπτωση άρνησής του, ο ίδιος θα αντιμετώπιζε την απέλασή του, άρα και την πλήρη χρεωκοπία του, οπότε, τι θα συνέβαινε στην αυτιστική μετά από φρικτά βασανιστήρια της Χιλιανής Χούντας, Βερόνικα, που μόνο αυτόν είχε να τη συντηρεί στη ζωή; Ο Κράμερ τον είχε “διαβάσει” στην εντέλεια.

6. Βερολίνο: Δείπνο εργασίας (σελ. 79-86)

Πίσω στην ενότητα **4**. Ένας πρόλογος, αυτός που θα προηγηθεί της αποστολής του Γκαλίνσκι. Ο Σεπούλβεδα δεν βιάζεται και φτιάχνει την ατμόσφαιρα. Να δώσει την ευκαιρία στον “Ταγματάρχη” να εκθέσει τη Νέα Φιλοσοφία στον Γκαλίνσκι, τον Ossi της παλιάς Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, νυν Ομοσπονδιακό και επίδοξο Wessi, κατ’ εικόνα των παλιών Δυτικογερμανών. Μάστορας της επιχειρηματολογίας ο “Ταγματάρχης”. Γι αυτόν, η όποια δράση ενός στρατιώτη των μυστικών υπηρεσιών, υπό καθεστώς ΛΔΓ, ήταν μία υπηρεσία στην ανθρωπότητα, ο στόχος για έναν Ossi δεν μπορεί παρά να είναι ο πλουτισμός και ο λόγος ύπαρξης ενός στρατιωτικού δεν είναι άλλος από τα λάφυρα.

7. Αμβούργο: Περισυλλογή (σελ. 87-93)

Ο Μπελμόντε έτοιμος να αναχωρήσει, για τη Χιλή. Ο Κράμερ είχε κρατήσει τον λόγο του και η Αστυνομία είχε γυρίσει το διαμέρισμα του Χιλιανού, το μέσα, έξω. Ο Κράμερ είχε κρατήσει τον λόγο του και για τον κοντοστούπη-σύμμαχο του Μπελμόντε, που είχε την ατυχία να βρίσκεται στο διαμέρισμα, κατά την εισβολή των αστυνομικών, εμφανίστηκε, ελεύθερος, μετά από ολιγόωρη κράτηση. Το διαμέρισμα κατεστραμμένο αλλά το πολυτιμότερο ίχνος, η επιστολή της γυναίκας που είχε αναλάβει την αγαπημένη Βερόνικα, ανέπαφο. Η Βερόνικα, ένα φυτό, μετά από τη σύλληψη και τα βασανιστήρια της Χούντας· η Βερόνικα, μόνος λόγος ύπαρξης του Μπελμόντε...

Ιντερμέδιο (σελ. 97-100)

Τέσσερις σελίδες, αφιέρωμα στον Τάιμπο και στον μαγικό ρεαλισμό τού μεγάλου Μεξικανού; (Ή, Ισπανού;)· δεν είναι, εξάλλου, αυτός που μύησε τον Σεπούλβεδα, στη νουάρ λογοτεχνία; Το “*Ιντερμέδιο*”, ένα έξοχο λογοτεχνικό κομμάτι, μοιάζει εμβόλιμο στον μύθο. Όμως, δεν είναι και αποτελεί την εκκίνηση, ή, αν θέλετε, το άλλοθι, της διαδρομής των 63 νομισμάτων της “*Συλλογής τού Περιπλανώμενου Μισοφέγγαρου*”, αυτής που είδε, την τελευταία φορά, κάποιος, στο Βερολίνο, το 1941...

Δεύτερο Μέρος:

1. Στα δέκα χιλιάδες μέτρα ύψος: Αϋπνίες (σελ. 103-119)

Και ο Μπελμόντε ξεκινάει για τη Χιλή, μέσω Μπουένος Άιρες. Ενώ ο Σεπούλβεδα θα έχει επιφυλάξει στον αναγνώστη την πληροφορία ότι ο Κράμερ, και εξ αυτού ο Μπελμόντε, γνώριζαν ότι κάποιος “Ταγματάρχης” αναζητεί επίσης τον θησαυρό, στα χέρια κάποιου Χανς Χίλερμαν, ότι ο Κράμερ κάνει ζευγάρι με τον Κανάγια, έναν μολοσσό, σε μία ανεπανάληπτη σκηνή “*μόλυνσης άλλων ρατσών*”-ζευγαρώματος-βιασμού, μιας κακόμοιρης σκυλίτσας και την εξιστόρηση ενός εκτός ροής του μύθου παλαιού συμβάντος, στο Μεξικό, με ήρωα τον Μπελμόντε. Αδιευκρίνιστο, το κατά πόσο στον μαϊάνδρο των επαναστατών-ανταρτών, που συνυπάρχουν στη Μεξικάνικη παρένθεση, πρωταγωνιστεί ο Μπελμόντε, ή ο Σεπούλβεδα... Και ο Μπελμόντε, θα φθάσει στο Σαντιάγο.

2. Σαντιάγο της Χιλής: Ένας καρυοθραύστης δράσης από τη Σαξονία (120-131)

Ένας καταπληκτικός διάλογος, επιτομή της κατάληξης των πραγμάτων στη ΛΔΓ, μετά την πτώση του τείχους. Διάλογος ανάμεσα στον Χιλιανό Χαβιέρ Μορέιρα, τέως πράκτορα της Στάζι, “*κομμουνιστή πέραν πάσης αμφισβητήσεως*”, απόφοιτο και, τελικά, καθηγητή της όποιας σχολής και του όποιου σεμιναρίου επαναστατικής και ανταρτικής δράσης, και νυν ορισμό της κόπωσης και της ηττοπάθειας, αλλά και φορέα επικίνδυνων μυστικών. Απέναντί του, ο Βέρνερ Σρέντερς, παλιός της Στάζι. Οι δύο τους, λοιπόν, ο Χαβιέρ Μορέιρα, “*που δεν τον έλεγαν Χαβιέρ Μορέιρα*” και ο Βέρνερ Σρέντερς, “*που δεν τον έλεγαν Βέρνερ Σρέντερς*”. Μοιρασμένοι, οι ρόλοι. Ο Σεπούλβεδα να αναλύει την αποσύνθεση του “Κόμματος”, της

ΛΔΓ και των επί των ημερών της θεωριών και ευαγγελίων, ο Σρέντερς, πιο σωστά ο Φρανκ Γκαλίνσκι, να εκτελεί τον Μορέιρα και, μαζί του, το ένοχο και επικίνδυνο παρελθόν. Α! και η μέθοδος του Σεπούλβεδα, να έχει, ήδη, μεταφέρει στη Χιλή τον άνθρωπο του “Ταγματάρχη”. Το χαλί έχει στρωθεί, για τον Μπελμόντε...

3. Γη του Πυρός: Οικειότητες (σελ. 132-141)

Η σκηνή: Ένας γέρος που ακούει στο όνομα δον Φραντς (έως εκκεντρικός ο συνδυασμός, για την περιοχή) και μία ηλικιωμένη γυναίκα που τον φροντίζει, σ’ ένα σπίτι που δεν δείχνει πολύ διαφορετικό, στον χώρο, έξω από ένα χαρακτηριστικό που ξεχωρίζει, την ολοκαίνουργια στέγη του από λαμαρίνα· περίεργο στοιχείο που, τον χειμώνα, δεν εξασφαλίζει παρά μόνο κρουπαγήματα. Συγκρατούμε, το στοιχείο...

Ο δον Φραντς μόνο βρίζει, αλλά μοιάζει περισσότερο να είναι ο μόνος τρόπος που ξέρει να εκφράζεται, απέναντι στην πειθήνια γυναίκα με την οποία μοιράζεται το στρώμα του, χήρα ενός ψαρά στρειδιών, που θάφτηκε μέσα στο ίδιο κομμάτι πάγου όπου τον είχαν βρει (εξαιρετικό, το συγγραφικό εύρημα).

Η γυναίκα βγαίνει από τη σκηνή, αφήνοντας τον δον Φραντς μόνο του. Τον δον Φραντς που μετονομάζεται σε ...Χανς Χίλερμαν (βλ. υπό “1.”). Κάποιοι ακούγονται να πλησιάζουν. Καθισμένος εμπρός στο τζάκι, θα βγάλει το γράμμα του φίλου του, τού Ούλριχ, που είχε λάβει προ εβδομάδος, και θα το ρίξει στις φλόγες, ευχαριστώντας τον που “τον ειδοποίησε ότι έρχονται”. Και “με τον δεξιό του αντίχειρα πάτησε μαζί και τις δύο σκανδάλες της δίκαννης καραμπίνας”.

4. Σαντιάγο της Χιλής: Πώς τα φέρνει η ζωή (σελ. 142-154)

Ή, “Ο δρόμος προς την κάθαρση”. Ο Μπελμόντε φθάνει στο Σαντιάγο, τελευταίο σταθμό πριν τον προορισμό του, τη Γη του Πυρός. Άφιξη που συμπίπτει με το ρεπορτάζ στον ημερήσιο Τύπο, για τη δολοφονία κάποιου Βονιφάτσιο Πράδο Σιφουέντες. Αγνώστου, στους πολλούς, όχι όμως στον Μπελμόντε, που αναγνωρίζει στη φωτογραφία τον “Καπετάνιο Γάλο”, έναν “αμετανόητο” “κομμουνιστή” (εισαγωγικά και στις δύο λέξεις) που είχε αναλάβει να συκοφαντήσει και να βασανίσει, τον όποιο αντιχουντικό αντάρτη, μεταξύ αυτών τους διεθνιστές της Ταξιαρχίας Σιμόν Μπολίβαρ, στέλεχος των οποίων και ο Μπελμόντε· ο ίδιος, είχε υποστεί, και επί εβδομάδες, τα βασανιστήρια, υπό τον “Γάλο”, για να σωθεί χάρη στην επέμβαση ενός καπετάνιου των σαντινίστας.

Ταχυδακτυλουργικά, αλλά πειστικά, ο Μπελμόντε θα μάθει το όνομα του εκτελεστή τού “Σιφουέντες”. Ο Κράμερ τον πληροφορεί πως επρόκειτο για τον Βέρνερ Σρέντερς, *“επαγγελματικό ψευδώνυμο ενός αξιωματικού της μυστικής αστυνομίας της ΛΔΓ, του οποίου το πραγματικό όνομα είναι Φρανκ Γκαλίνσκι”* (βλ. υπό “4.”).

Η απόδειξη ότι ο “Ταγματάρχης” προηγείται κατά ένα μήκος...

Τρίτο Μέρος:

1. Γη του Πυρός: Το τελευταίο αντίο (σελ. 157-160)

Μία παρενθετική ενότητα, σχετική με τη σύναξη πάνω από το φέρετρο του “δον Φραντς”, όπου όλοι εκπροσωπούνται, η Γρισέλδα, χήρα και ερωμένη του “δον Φραντς”, ο γιος της, η Εκκλησία, η Αστυνομία, οι εκπρόσωποι της κοινότητας, ο γιατρός, τα ερωτηματικά γύρω από τον νεκρό και τις παραξενιές του (όπως, η μονομανία του με την κατασκευή της στέγης, αβοήθητος...). Μία ενότητα που θα δικαιολογούσε την ένταξη της στην ιστορία του *“Ταυρομάχου”*, και μόνο από το σχόλιο του γιατρού Αγκίρε (μιλάει στον γιο της χήρας), *«... Ανάμεσα στη μάνα σου και τον γέρο, υπήρχε κάτι πολύ δυνατό και πολύ ωραίο που λέγεται φιλία - μια φιλία ανάμεσα σε δυο ανθρώπους με πολλή ζωή πίσω τους. Καμιά φορά, αυτή φιλία είναι πιο ενδιαφέρουσα απ’ τον έρωτα»*.

2. Γη του Πυρός: Ο ξεκρέμαστος (σελ. 161-171)

Ο Μπελμόντε στον δρόμο για τον Χανς Χίλερμαν, alias “δον Φραντς”. Ο πρώτος σταθμός, στο Πούντο Αρένας, είναι μία ευκαιρία στον Σεπούλβεδα να ταξιδέψει τον αναγνώστη του στην ατμόσφαιρα της άκρης του κόσμου· είναι μία από τις ικανότητές του να τον ενσωματώνει -ως οιονεί παρόντα σε περιβάλλοντα ξένα- στο σκηνικό που έχει στήσει. Ο Χιλιάνος, εξέχον μέλος της κοινωνίας των κατατρεγμένων επαναστατών, θα βρίσκει άκρες στα πιο απίθανα σημεία της γης, εν προκειμένω τον Κάρλος Κάνο, που *“...ήταν ο μόνος απ’ τη Γη του Πυρός που υπηρετούσε στη GAP, την ομάδα των προσωπικών φίλων του Σαλβαδόρ Αγιέντε, την ιδιωτική φρουρά του νεκρού προέδρου”*, και εκ των ελάχιστων της GAP που γλύτωσαν, τραυματισμένος και υποδυσόμενος το πτώμα. Είναι ο Κάνο που θα συνδράμει τον Μπελμόντε να προσεγγίσει το Τρες Βίστας -όπου και ο Χανς- με μία μοτοσυκλέτα ειδικό μοντέλο, αφού με ένα Browning 765 κάτω από το κάθισμα...

3. Γη του Πυρός: Ηλιοβασίλεμα (σελ. 172-179)

Και η άλλη όψη του νομίσματος, ο Γκαλίνσκι με τα κιάλια του, απέναντι στο σπίτι του “δον Φραντς”. Είχε κάνει την έρευνά του, αναζητώντας τον στόχο του, με το όνομα που γνώριζε: Χανς Χίλερμαν. Φυσικά, κανείς στην πολυάριθμη γερμανική παροικία στη Γη του Πυρός, δεν γνώριζε κάποιον με αυτό το όνομα, αφού ο Χανς είχε “υιοθετήσει”, το “Φραντς Σταλ”. Όμως, ο “Ταγματάρχης” που σε όλα απαντά θα ανακαλύψει το πραγματικό όνομα του “Φραντς” και θα πληροφορήσει, σχετικά, τον Γκαλίνσκι. Που θα φτάσει στον στόχο, αλλά μάλλον αργά, αφού ο “δον Φραντς” θα έχει μόλις αποδημήσει. Και ο παλιός της Στάζι μένει να ανιχνεύει το έδαφος, το συνεχές πήγαιν’ έλα των ανθρώπων στο ξύλινο οίκημα του νεκρού, απομίμηση των σπιτιών στα Γερμανικά χωριά, πλάι στον Έλβα, με *“...μόνο τις γυαλιστερές λαμαρίνες της στέγης να αποτελούν παραφωνία στην αρχιτεκτονική πιστότητα”*... και τους δύο άντρες που λίγα μέτρα από το σπίτι είχαν πιάσει να σκάβουν έναν ορθογώνιο λάκκο...

4. Γη του Πυρός: Ατέλειωτη νύχτα του Νότου (σελ. 180-188)

Επιστροφή στην πρώτη όψη του νομίσματος και ο “ταυρομάχος” μας έχει φτάσει στο Τρες Βίστας. Για να πέσει επάνω στον ίδιο γέρο που είχε δώσει την πληροφορία στον Γκαλίνσκι, μερικές ώρες νωρίτερα, για το πού βρίσκεται το σπίτι του “δον Φραντς”. Ιδιαίτερα πειστικός, αυτός ο Γκαλίνσκι... Βιάσου, Μπελμόντε, βιάσου. Επί πλέον, θα καθυστερήσει με την επιστροφή αυτών που παρέστησαν στην ταφή του “δον Φραντς”. Όλων, πλην της Γρισέλδα, που είχε παραμείνει κοντά στον νεκρό. Όταν ο Μπελμόντε μάθει για το πέρασμα αυτού που ο ίδιος στοιχηματίζει ότι ήταν ο Γκαλίνσκι, θα βιαστεί. Κι αν έχασε τον Χανς Χίλερμαν, διάβαζε “δον Φραντς”, έπρεπε να προλάβει τον Γκαλίνσκι, πριν εκείνος ανακαλύψει τα νομίσματα· αν δεν ήταν ήδη αργά. Οι υπόλοιποι θα ακολουθούσαν τον Μπελμόντε, λίγο αργότερα· ενώ ο παλιός αντάρτης *έχει γνώση, “Πριν εγκαταλείψω τη δημοσιά, σταμάτησα τη μηχανή, ανασήκωσα το κάθισμα κι έβγαλα το Browning. Ο ήχος της σφαίρας που ‘μπαινε στη θαλάμη, ήταν το πρώτο σημάδι ζωής που ακούστηκε στη πάμπα”*.

5. Γη του Πυρός: Μια αδελφική συνάντηση (σελ. 189-195)

Μπελμόντε ν. Γκαλίνσκι, μέσα στο σπίτι με τη λαμαρινένια σκεπή. Επί το παρόντος, μόνος χαμένος -χαμένη, μάλλον- η Γρισέλδα, που ο Γερμανός

είχε βασανίσει και δολοφονήσει στην απόπειρα να εκμαιεύσει το μυστικό. Ένα μυστικό που εκείνη αγνοούσε. Δύσκολη στιγμή και για τον “ταυρομάχο”, που αιφνιδιάστηκε από τον Γκαλίνσκι και, τώρα, βρίσκεται απέναντι στην κάννη τού πιστολιού τού Γερμανού. Που θα αρχίσει να εκτελεί τον Μπελμόντε, προοδευτικά. Για να δώσει τη λύση ο Κάρλο Κάνο, που έχει συνεχίσει να ακολουθεί τον Μπελμόντε, μετά και την αναχώρηση του τελευταίου, από το Πουέρτο Νουέβο και που εισβάλλει την κατάλληλη στιγμή, με την κομπανία των υπόλοιπων. Η επιχείρηση “*Συλλογή του Περιπλανώμενου Μισοφέγγαρου*” κλείνει εδώ, αφού οι ντόπιοι, αδιάφοροι για την όποια παρένθεση στον δικό τους Παράδεισο, θα παραδώσουν τον θησαυρό στον Μπελμόντε. *Πιο συγκεκριμένα, ο γιατρός, που γνώριζε την κρυψώνα του “δον Φραντς”, ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους...*

6. Σαντιάγο: Τελευταίος καφές (σελ. 196-198)

Ο Μπελμόντε στο Σαντιάγο, που “έδειχνε βυθισμένο σε μian ατμόσφαιρα ζόφου κι ανίατης θλίψης”, καθισμένος σε ένα μπαρ, απέναντι από το σπίτι που στέγαζε τη Βερόνικα, πίνοντας “...τον τελευταίο καφέ όλων αυτών των χρόνων που ήμαστε χώρια”. Έτοιμος να διασχίσει τον δρόμο, “να πατήσω τη μαύρη θηλή του κουδουνιού και να βρεθώ δίπλα σου...”. Θα διασχίσει τον δρόμο. Θα πατήσει τη “μαύρη θηλή του κουδουνιού”; Ο Σεπούλβεδα, θα αφήσει τον αναγνώστη να αποφασίσει, πίσω από έναν θαμπό υπαινιγμό, “...κι όπως διέσχιζα το δρόμο, αναρωτιόμουν, Βερόνικα, αγάπη μου, αναρωτιόμουν γιατί φοβόμαστε τόσο πολύ να κοιτάξουμε τη ζωή κατάματα, εμείς, που έχουμε δει τις χρυσαφίες ανταύγειες του θανάτου”.

Αντώνης Γκόλτσος, Ιανουάριος, 2022

Εργογραφία του Σεπούλβεδα, στα Ελληνικά / Πηγή, *Wikipedia*)

1989: **Ο κόσμος του τέλους του κόσμου** - (Mundo del Fin del Mundo) - *Μετάφραση: Ελένη Χαρατσή - "Opera", 1994, 1996.*

- Πεζογράφημα για το ανελέητο κυνήγι των φαλαινών, την ζωή και το θάνατο του ευφυούς θηλαστικού.

1989: **Ένας γέρος που διάβαζε ιστορίες αγάπης** - (Un viejo que leía novelas de amor) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 1993.*

- Το πρώτο του μυθιστόρημα και από τα πλέον δημοφιλή του, εμπνευσμένο από την γνωριμία του με τους Ινδιάνους Σουάρ. Μια ομάδα λευκών κυνηγών σε αναζήτηση ενός άγριου αιλουροειδούς στον Αμαζόνιο.

1994: **Όνομα ταυρομάχου** - (Nombre de torero) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 1995.*

- Αστυνομικό μυθιστόρημα ιστορικά τεκμηριωμένο με φόντο τους θησαυρούς που οι Ναζί που έκλεψαν κατά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο, και ανακαλύφθηκαν μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου.

1995: **Patagonia Express** - (Patagonia Express) - Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2009.

- Η αυτοβιογραφία του Σεπούλβεδα.

1996: **Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει** - (Historia de una gaviota y el gato que le enseñó a volar) - Μετάφραση, Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 1997.

Διήγημα για παιδιά:

1997: **Αν δεν έχεις πού να κλάψεις** - (Desencuentros) - Μετάφραση, Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 1998.

- Συλλογή 17 διηγημάτων, ανθολόγηση από όλες τις περιόδους της συγγραφικής ζωής του.

1997: **Το ημερολόγιο ενός ευαίσθητου Killer** - (Diario de un killer sentimental seguido de Yacaré) - Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 1998 και "Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη, 2007 και σε audio book από την "Pathos Publishing", 2008.

- Αστυνομικό μυθιστόρημα, για την τελευταία και σημαντικότερη εβδομάδα της ζωής ενός επαγγελματία δολοφόνου.

1999: **Hot line** και **Γιακαρέ** - (Hot Line. Yacaré) - Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 1999.

- Δύο νουβέλες αστυνομικής υφής, η πρώτη για έναν επαρχιώτη αστυνομικό που αφού πάρει μετάθεση στο Σαντιάγο θα έρθει σε επαφή με μία από τις σκοτεινές πλευρές της χούντας του Αυγούστο Πινοσέτ. Το "Γιακαρέ", (είδος μικρού κροκοδείλου) είναι το ιερό ζώο της ινδιάνικης φυλής των Αναρέ, αλλά ταυτόχρονα και περιζήτητο από μια ιταλική εταιρεία δερματίνων ειδών. «Όσο πλησιάζει προς το τέλος, και όσο οι πληροφορίες για την παράξενη φυλή των Αναρέ πυκνώνουν, το κείμενο αποκτά μια μυστηριακή διάσταση με ενδιαφέρουσες ανθρωπολογικές και πολιτικές προεκτάσεις» - Το ΒΗΜΑ, 29.07.2017.

2000: **Χρονικά του περιθωρίου** - (Historias marginales) - Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2000.

- Το ένατο χρονολογικά βιβλίο του, είναι πραγματικές ιστορίες ανώνυμων ανθρώπων που έφτασαν στ' αυτιά του συγγραφέα, και που αυτός τις μετέτρεψε σε λογοτεχνία. Σύμφωνα με τον δημοσιογράφο Κώστα Σταματίου (ΤΟ ΒΗΜΑ, 29/4/2001) ξεχωρίζουν οι ιστορίες «Οι αδελφοί Ντουάρτε», «Στα βήματα του Φιτσκοράλντο», «68», «Ο μπαρμπα-Χέμινγκουεϊ δέχεται επίσκεψη από έναν άγγελο».

2002: **Η τρέλα του Πινοσέτ** - (La locura de Pinochet) - Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2003.

- Με αφορμή τα 30 χρόνια από την επέτειο του πραξικοπήματος στη Χιλή, ο Σεπούλβεδα γράφει 22 άρθρα - καταγγελία του καθεστώτος του δικτάτορα που δημοσιεύτηκαν στις μεγαλύτερες εφημερίδες και περιοδικά του

κόσμου και μοιράστηκαν σε φυλλάδια στους δρόμους της Χιλής, όσο καιρό ο Πινোসέτ ήταν κρατούμενος στο Λονδίνο.

2004: **Σημειώσεις εν καιρώ πολέμου** - (Moleskine, apuntes y reflexiones) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2004.*

- Κείμενα που βγήκαν από τις σημειώσεις που κρατούσε από τον Ιανουάριο του 2002 ως και τον Ιανουάριο του 2004, στις Moleskine ατζέντες του.

2004: **Τα χειρότερα παραμύθια των αδερφών Γκριμ** - (Los peores cuentos de los Hermanos Grimm), συγγραφή μαζί με τον Ουρουγουανό συγγραφέα Μάριο Δελγάδο Απαραιν - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης και Τζίνα Σερέτη - "Opera", 2006.*

- Φανταστικό και πραγματικό μαζί επιστολικό μυθιστόρημα. Η αλληλογραφία δυο επιστημόνων για τη ζωή των λαϊκών τροβαδούρων της Χιλής Άβελ και Κάιν Γκριμ.

2008: **Το λυχνάρι του Αλαντίν** - (La lámpara de Aladino) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2009.*

- Συλλογή 12 διηγημάτων, ενδεικτικά η "Μικρότατη Ιστορία" που αποτυπώνει τη δραματική ιστορία ενός ιδιαίτερου ανθρώπου, μέσα από τις σκέψεις των άλλων, ή το «Ξενοδοχείο Ζ», στα απατηλά σύνορα τριών χωρών και καθώς η ζούγκλα αργά αργά οικειοποιείται τα δωμάτια, που ξαναζωντανεύουν μέσα από τις διηγήσεις για τους ενοίκους του.

2009: **Η σκιά του εαυτού μας** - (La sombra de lo que fuimos) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2009.*

- Μυθιστόρημα που ζωντανεύει σε μια λαϊκή γειτονιά του Σαντιάγο της Χιλής με ήρωες τρεις 60χρονους φίλους. Το μυθιστόρημα τιμήθηκε με το «Premio Primavera de Novela» (2009).

2010: **Ιστορίες από δω κι απο κει** - (Historias de aquí y de allá) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2012.*

- Συλλογή διηγημάτων. Μια κούτα με παλαιότερα γραπτά του γίνεται η αφορμή της γέννησης αυτού του βιβλίου.

2011: **Τελευταία νέα από τον Νότο** - (Últimas noticias del Sur) σε συνεργασία με τον φωτογράφο Ντάνιελ Μορτζίνσκι - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης, εκδ. "Opera", 2012.*

- Το βιβλίο προέκυψε από το ταξίδι των δύο φίλων στον νότο της Αμερικής, και συγκεκριμένα στην Παταγωνία, στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και τον ίδιο καιρό που η Αργεντινή, σε μία απέλπιδα προσπάθεια να ξεπληρώσει το χρέος της στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, διαπραγματεύεται την παραχώρηση αυτής της επαρχίας της, στις ΗΠΑ.

2012: **Η ιστορία του Μιξ, του Μαξ και του Μεξ** - (Historia de Max, de Mix y de Mex) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης, εικονογράφηση Ειρήνη Ελευθεριάδη - "Opera", 2013.*

- Παιδική και εφηβική λογοτεχνία από τον Σεπούλβεδα. Ο γάτος Μιξ που ο γιός του συγγραφέα Μαξ υιοθέτησε από την Εταιρεία Προστασίας Ζώων του Μονάχου και η ιστορία του.

2013 Η ιστορία ενός σαλιγκαριού που ανακάλυψε τη σημασία της βραδύτητας - (Historia de un caracol que descubrió la importancia de la lentitud) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2013.*

- Ένα ακόμη παιδικό βιβλίο, με ήρωα αυτή τη φορά ένα σαλιγκάρι, με το όνομα «Αντάρτης». Η έμπνευση αυτού του έργου ήρθε στον συγγραφέα ύστερα από μια ερώτηση του εγγονού του Ντάνιελ: «γιατί είναι τόσο αργό το σαλιγκάρι;». Μια κουκουβάγια θα δώσει απάντηση σε αυτό το ερώτημα.

2015: Ο μουγγός Ουζμπέκος, και άλλες ιστορίες παρανομίας - (El Uzbeko Mudo - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2015.*

- Εννέα διηγήματα για τα νεανικά χρόνια στη Χιλή εν μέσω της Χούντας του Πινοσέτ. Ξεχωρίζει ο «Λιποτάκτης» που εξιστορεί τη σύλληψη και την εκτέλεση του Τσε Γκεβάρα.

2016: Η ιστορία ενός σκύλου που τον έλεγαν Πιστό - (Historia de un Perro llamado Leal) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης - "Opera", 2016.*

- «Ήθελα να γράψω έναν ύμνο στην πιστότητα και τη φιλία για να στηρίξω με τον τρόπο μου τη φυλή των Μαπούτσε (φυλή από την οποία κατάγεται ο συγγραφέας) που ζει αγνοημένη και παραγκωνισμένη απ' όλες τις κυβερνήσεις της πατρίδας μου. Το βιβλίο είναι γραμμένο σε πρώτο πρόσωπο και μιλά με τη φωνή του σκύλου-πρωταγωνιστή. Είναι η πρώτη φορά που διηγούμαι μια ιστορία βάζοντας στη θέση του αφηγητή ένα ζώο, αλλά για πρώτη φορά επίσης προσπάθησα να διηγηθώ συμπυκνωμένη μέσα σε πολύ λίγες σελίδες την κατάσταση που βιώνει μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού της Χιλής».

2017: Το τέλος της ιστορίας - (El Fin de la Historia) - *Μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης, εκδ. "Opera", 2017)*

- Ένας παλαίμαχος ελεύθερος σκοπευτής εκπαιδευμένος σε στρατιωτική σχολή της Σοβιετικής Ένωσης καλείται να ξαναγυρίσει για μια τελευταία φορά στη δράση για να σκοτώσει έναν βασανιστή της χούντας του Πινοσέτ που εκτίει ποινή ισοβίων σε μια φυλακή πολυτελείας.